

[Dohrmann]

for ellers bliver det lille, beskedne indgreb, man foretog dengang, totalt udhulet, og konsekvensen vil naturligvis være, at man igen skal ud at suge nogle penge op, og det bliver sikkert igen det private forbrug, man vil kaste sine øjne på. Derfor håber jeg virkelig, at regeringen og, jeg vil ikke sige støttepartiet, for det radikale venstre er jo faktisk regeringsparti, nu endelig vil stå lidt mere fast og også passe på, hvad kommuner og amter foretager sig fremover, for det er jo i virkeligheden dér, en stor del af det faktiske overforbrug finder sted, og det må vel også være i de partiers interesse at få det begrænset mest muligt.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Først vil jeg gerne sige tak til partiernes ordførere for den imødekommende holdning, man har haft til at behandle spørgsmålet med så kort varsel. Det påskønner jeg, og det er klart, at hvis der i den forbindelse er fejl og mangler, så vil jeg gerne beklage det.

I forbindelse med selve forslaget indhold, nemlig at industrihusene skal holdes fri af den tilskudsnedsettelse, som det grundlæggende forslag taler om, har jeg forstået, at der, måske når undtages fremskridtspartiet, er enighed om at gennemføre dette.

Jeg har også forstået, at der vil være tilslutning til forslaget om at flytte opgørelsetidspunktet fra den 1. april til den 1. maj, og om det vil jeg godt sige, at det er af hensyn til kommunerne. Det var ikke strengt nødvendigt at have det i lovforslaget; man kunne have gennemført mekanismen alligevel, men det var blevet mere kompliceret, og jeg har foretrukket, hvis man ved denne lejlighed kunne justere datoen også.

I den sammenhæng har flere ordførere – det gælder hr. Stavd, hr. Agerschou og hr. Lenger – bebudet forslag i forbindelse med den videre behandling af dette om, at man skulle indføre en regel, hvorefter de arbejder, som er nødvendige som følge af udskiftning af asbestlofter, skulle undtages fra de afgiftsbestemmelser, som findes i lov nr. 580/1985. Hertil må jeg sige, at jeg alvorligt vil bede om, at man overvejer, om det er rigtigt på nuværende tidspunkt at lægge sig fast i forbindelse med en behandling, som finder sted på et tidspunkt, hvor hele debatten om dette efter min mening alvorlige spørgsmål er me-

get ny, hvor der ikke foreligger nogen særlige henvendelser, hvor der ikke har været en dialog med de kommunale parter om spørgsmålet, hvor der er nogle udtalelser til aviserne, og hvor vi har en meget livlig offentlig debat kørende om selve problemet.

Jeg har henvist til, at regeringen med boligministeren som initiativtager har sat en handlingsplan i gang, som jeg forventer færdiggjort inden påske, og hvori en række af perspektiverne omkring dette problem vil være nærmere belyst, og hvorfor man også kan give de kommuner og amtskommuner, som står over for et sådant problem, en hjælp til at finde den løsning på vanskelighederne, som skal findes. Heri ligger, må man også forstå, selvsagt, at også regeringen ser på dette spørgsmål med betydelig alvor, og at det derfor på ingen måde vil være korrekt, hvis man ud fra en behandling af dette forslag ville konkludere, at regeringen ser mindre alvorligt på det, end andre partier gør. Det ville jeg gerne have sagt.

Jeg mener, at det vil være rigtigt, at man i det videre forløb vurderer, hvad det er, der er nødvendigt på dette område, og hvordan denne opgave er fordelt på landets kommuner; det ved vi i dag ikke så forfærdelig meget om. Så vil vi også være i stand til at vide, hvad de kommunale parter siger til spørgsmålet, hvordan de vurderer det, hvad der vil være deres tanker om, hvad man videre kan foretage sig, og hvilke muligheder der findes.

En af de ting, som har været fremme i flere af ordførernes indlæg, er, at nu har vi loven oppe, og så er det altså lejligheden til her og nu at slå et princip fast. Jeg vil advare imod dette, og jeg vil sige, at man ikke derigennem har afskåret tinget fra muligheden for at rette på en række forhold senere. Det har været nævnt fra socialdemokratiets side, at L 190 jo er fremsat og førstebehandlet. Jeg forstod også, at tanken var at føre dette lovforslag frem til betænkning, og i går bebudede man, at man ville stille et ændringsforslag i givet fald. Der kan også være andre muligheder senere, hvis der er brug for at fastslå særlige regler i forbindelse med konsekvenserne af det betydelige problem, som vi skylder os selv at vurdere nærmere.

Min konklusion vil altså være, at ej heller regeringen bagatelliserer det problem, vi taler om i forbindelse med asbestlofterne, men vi skylder os selv at have et sikrere grundlag at